

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

Director : **DIMITRIE ALEXANDRESCO**

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Înalta Curte de Casație

Prim-Redactor : **EMANOIL DAN**

Licențiat în drept, avocat

Redactor-proprietar : **I. S. CODREANU**

Licențiat în drept și științe de Stat, avocat

ABONAMENTUL

Pe an, în România, cu Tabla . . . 45 lei
 6 luni 22,50
 3 luni 11,25
 Streinătate 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

Apare de două ori pe săptămână
 sub direcțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
 București, CALEA RAHOVEI, 5
 Lângă Palatul Justiției
 = TELEFON 16/98 =

SUMAR

— Câte-va cuvinte asupra reformelor penale, propuse în actualul Parlament, de d-l Prim-procuror I. B. Georgescu;

JURISPRUDENȚA

— Casație s. I: *Elena Christu Piru cu Maria Rotundu* (Despre autoritatea lucrului judecat);

— Trib. Ilfov s. II: *Elena și Paul G. Popovici cu Petre Iacovescu și alții*. (Iresponsabilul poate fi condamnat la reparațiunea daunelor cauzate din culpa sa);

— Trib. Teleorman s. I: (Despre partajul făcut de ascendente. — Descendente lezate — Raport. — Acțiunea în reducere. — Acțiunea în nulitate. — Validitatea donațiilor deghizate), cu o Notă de d-l Profesor D. Alexandresco;

— Trib. Dorohoi: *Iosef Rosentzeig cu A. Molover și M. Oieru* (In materie comercială sequestrul se pune conform art. 907 și 908 C. com., nu conform Pr. civile);

— Judecătoria ocol. Cavarua-Caliacra: *Inspectoratul agricol al Jud. Caliacra cu Nicolae Petroș și Ministerul Domeniilor* (Dacă locuile plantate cu viță de vie pot face obiectul unui contract de invoială agricolă?);

— Curtea de apel din Caen: (Existența de plosniți sau alte insecte în imobilul închiriat, constituie un viciu ascuns, care autoriză pe locatar a cere nu numai daune dar și rezilierea contractului) cu o Notă.

Rezumatele Jurisprudenței Curții noastre de casație

— Casație s. I: Interogator. — Propunerea lui la prima instanță. — Nevenirea părții. — Admiterea acțiunii. — Apel. — Prezentarea apelantului printr'un procurator care n'are procură specială spre a răspunde la interogatorul ce fusese propus la prima instanță. — Respingerea apelului. — Exces de putere. — Casare.

— Casație s. II: No. 1: Citație. — Judecatorie de pace. — Înămănarea citației prin portărei. — Dacă se cere asistența a doi martori, ca atunci când se dă prin administrație. — (Art. 68 l. j. p. și 74 pr. civ.); No. 2: Poprire. — Validare. — Terțiu. — Mijloace de apărare. — Competința instanței de validare. — (Art. 463 pr. civ.).

— Casație s. III: No. 1: Patentă. — Societăți prin acțiuni. — Taxa de 5% asupra venitului net. — Gratificații date funcționarilor. — Dacă sunt supuse impunerii. — (Art. 4 l. patentelor); No. 2: Patentă. — Societăți prin acțiuni. — Taxa de 5% asupra venitului net. — Venitul produs de imobilele societății. — Impunere. — (Art. 4 al. 3 l. patentelor).

Câte-va cuvinte asupra reformelor penale, propuse în actualul Parlament

În sesiunea actuală a Parlamentului s'au propus din inițiativă parlamentară unele reforme penale și anume: reabilitarea condamnaților, suspendarea executării pedepselor și instituirea cazierului judiciar.

Este de observat că aceste reforme penale au mai făcut în câte-va rânduri obiectul unor proiecte de lege, tot din inițiativă parlamentară, care însă au rămas în cartioanele Camerei, fără să li se fi făcut cel puțin onoarea unei discuțiuni. Nu știu dacă pe cele de rândul acesta le așteaptă o soartă mai bună.

Reabilitarea condamnaților, vechiul *integrum restitutio* al romanilor, revine încă dela 1874 ca un «leit-motif» în toate discursurile de deschidere anului judecătoresc, ținute atât de Procurorii-Generali de pe lângă Curțile de apel cât și de cei dela Curtea de casație. În 1884 s'a depus și un proiect de lege în această privință, și deși ideea agitată mult timp, căpătase și simpatiile publiciștilor în materie penală, proiectul a rămas.... proiect.

La noi a existat reabilitarea în Codul penal Știrbei din 1850 sub denumirea de «restatornicirea osândiților», dar redactorii actualului cod au omis-o, inspirați probabil de codul prusian din 1851 pe care l'aveau de model, și în care reabilitarea condamnaților nu există.

Nu cunosc motivele care au determinat pe inițiatorii proiectului ca să ceară urgența acestei reforme, însă socotesc că organismul social nu se găsește de loc jenat în funcționarea lui, din lipsa introducerii ei.

Desigur că nu același lucru se poate spune de celelalte două reforme, și mai ales de instituirea cazierului judiciar.

* * *

Suspendarea executării pedepsei pe un timp limitat, față de infractorul condamnat la închisoare sau amendă și care n'a mai fost condamnat până atunci pentru crimă sau delict, e cunoscută în Franța sub numele de «Loi sur l'atténuation et l'aggravation des peines», sau mai pe scurt: *Legea Bèrenger* după numele propunătorului ei. Ea a fost introdusă acolo în 1891, când ființa deja în Anglia din 1887, și în Belgia din 1888,

cu oarecare deosebiri în ceiace privește durata pedepselor de suspendat. Asupra eficacității roadelor ei, penaliștii nu au căzut până acuma de acord, căci unii susțin că infractorii primari s'au înmulțit, iar recidiva n'a scăzut; iar alții, deși nu opun contrariul, susțin totuși că dacă ea nu a dat bune rezultate, cauza a fost reaua ei aplicare de către magistrați.

Cert este un fapt: entuziasmul care a prezidat la introducerea acestei reforme, azi a scăzut foarte mult în toate țările care au aplicat-o, iar rezultatele obținute nu sunt de natură a ne încuraja în susținerea ei.

La noi, un asemenea proiect a mai fost depus în 1897, tot din inițiativă parlamentară, dar se vede că nu a putut lua ființă de lege din cauza dificultății de a distinge între infractorii primari și recidiviști, distincțiune pe care nu o pot face decât cazierile judiciare.

* * *

Instituțiunea *cazierului judiciar*, cerută de toți acei ce se ocupă cu problemele penale: publiciști, profesori, magistrați, este de dată recentă chiar în țări cu o veche civilizațiune.

Astfel în Franța, cazierul judiciar a fost introdus abia în 1850, după propunerea procurorului Trib. Versailles, Bonneville de Marsangy.

Ele funcționează pe lângă grefa tribunalelor civile și sunt întocmite pe bază de buletine aranjate în ordine alfabetică, în care se înscriu pentru fiecare individ din aron lisment: orice hotărâre definitivă în materie corecțională sau criminală, orice măsură disciplinară, toate sentințele declarative de faliment pentru comercianți și orice reabilitare obținută.

Complectat cum este azi mai în toate țările care l'au adoptat, cu sistemul de identificare antropometrică (bertillonage), și cu acela al dactiloscopiei, cazierul judiciar a proiectat o lumină crudă asupra recidivei, care a apărut deodată în toată întinderea și grozăvia ei, socotită ca fiind în creștere între 50-70% și tinzând către un mers ascendent în țări ca Franța, Anglia, Germania, Belgia.

La noi, înființarea cazierului a fost cerută de d-l profesor I. Tanoviceanu încă din 1890, iar în 1906 d-sa a elaborat chiar un proiect de lege după stăruința fostului ministru de justiție D. Greceanu, proiect care însă a rămas literă moartă, tot din cauza acelei invariabile «lipse de fonduri», care a făcut ca instituirea lui, deși cerută din 1881, repetată la 1878 și 1900, să fie continuu amânată.

De importanța cazierului judiciar și de urgența lui necesitate, nu mai este nevoie să se insiste,

mai ales într'o țară unde aplicarea art. 43 din codul penal, aproape nu e cunoscută.

Infractorii-profesioniști, specialiștii - delicuenți, trăesc în largul lor la noi, nederanjați de nimeni, ba încurajați încă de indulgența excesivă a tribunalelor represive.

Constatarea recidivei la noi, nu se face, iar când se face, ea atârnă numai de bunul plac al infractorului, căci dacă nu vrea să declare condamnările ce a suferit anterior, nu e mijloc de a le constată. Se găsesc foarte rari și naivi să le mărturisească uneori, mai ales când se prezintă fără avocați, însă aceasta spre niciun folos, atât din cauza nesiguranței datelor, cât și din cauza greutatei de a fi obținute din haosul arhivelor.

Oricâte sacrificii bănești ar cere instituirea cazierelor judiciare, ele vor fi totdeauna neînsemnate față de folosul pe care societatea l'ar trage din funcționarea lor.

I. B. GEORGESCU

Prim-procuror Tribunal Dolj

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. I

Audiența dela 16 Noembrie 1915

Președinția d-lui C. R. MANOLESCU, președinte

Elena Christea Piru cu Maria Rotundu

Autoritatea lucrului judecat. — Văduvă săracă. — Atribuirea lotului de pământ în plină proprietate, în loc de uzufruct. — Acte de schimb și de vânzare consimțite de acea văduvă asupra aceluși lot. — Dacă calitatea de proprietară, ce se atribuisse printr'o sentință rămasă definitivă, poate fi schimbată în urma unei noi acțiuni? — (Art. 1201 C. civil) — Exces de putere

Odată ce a rămas definitivă sentința prin care, în materie de împărțea, se atribue văduvei sărace, care vine în concurență cu copiii ei, un lot din averea de împărțit în plină proprietate, deși prin cartea de judecată i se atribuisse acel lot numai în uzufruct, calitatea de proprietară a văduvei, asupra aceluși lot, chiar dacă n'a făcut obiectul unor discuțiuni speciale, cu ocazia pronunțării acelei sentințe, nu mai poate fi contestată cu ocazia unei noi acțiuni, căci ar fi a se nesocoti autoritatea lucrului judecat ce rezultă din acea sentință, cum și drepturile dobândite de cei de al treilea pe baza acelei hotărâri.

Așa dar, Tribunalul comite un exces de putere, când hotărăște că lotul a fost atribuit văduvei numai în uzufruct, ca văduvă săracă. astfel că actele de schimb și de vânzare, consimțite de dânsa, asupra aceluși teren, nu ar fi valabile.

D. ciziunea No. 640/915. — Casată, în urma recursului făcut de Elena Christea Piru, sentința Trib. Bicău s. II No. 221/914, dată în proces cu Maria Rotundu ș. a.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză;

Pe d-l avocat I. Rădoi din partea recurentei, în dezvoltarea motivelor de casare; și

Pe d-l avocat Corteanu din partea intimaiilor în combateri;

Deliberând,

Asupra motivului I de casare:

«Ivindu-se divergență asupra motivului meu de apărare prin care am susținut că din moment ce Trib. Bacău prin sentința No. 592/912 atribuind în plină proprietate lotul No. 1 Ruxandei Moldovanu, dânsa, posterior, prin acte translativ de proprietate a instrăinat acel loc care azi formează obiectul procesului, după cum se vede din actele din dosar și deci ne mai existând nicio avere, trebuie să se respingă acțiunea ca fără obiect. Totuși tribunalul a hotărât că deși prin sentința Trib. Bacău No. 592/912 se atribuie în plină proprietate Ruxandei Moldovanu lotul No. 1, însă aceasta fiind o greșală, dânsa nu putea înstreina fiind numai uzufructuară și prin acest fapt, Tribunalul a violat dispozițiile art. 223 al IV și 292 pr. civ. căci atâta timp cât prima sentință nu e reformată ea rămâne în picioare și tribunalul interpretând-o altfel comite un exces de putere și o eroare grosieră care atinge autoritatea hotărârii judecătorești».

Având în vedere sentința supusă recursului și celelalte lucrări din dosarele instanțelor de fond din care se constată că prin sentința No. 592/912 rămasă definitivă, tribunalul, împărțind în patru loturi averea rămasă dela def. C. Moldoveanu între ficele sale Maria, Elena și Nastasia și între văduva sa Ruxandra, a atribuit fiecăreia câte un lot în plină proprietate; că, lotul de pământ atribuit văduvei Ruxandra a fost parte schimbat ca un alt pământ al ficei sale Elena Cristea Piru, recurenta de azi, parte vândut soțului acesteia;

Că, după moartea văduvei Ruxandra, ficele sale Maria și Nastasia au intentat acțiune pentru împărțirea lotului atribuit văduvei Ruxandra prin sentința No. 592/902 menționată mai sus, socotind că acel lot i-a fost atribuit numai în uzufruct, astfel că după moartea uzufructuarei, lotul revine ca avere a succesiunii def. C. Moldoveanu și deci trebuie împărțit între ficele sale; că, acțiunea fiind respinsă de judecătorul de ocol ca nesusținută și reclamantele făcând apel, tribunalul, prin sentința supusă recursului, admite apelul și acțiunea și dispune împărțirea lotului în chestiune în trei părți egale între recurenta Elena Cristea Piru și intimatele Maria Rotundu și Nastasia Palade;

Având în vedere că înaintea tribunalului recurenta s'a apărât susținând că lotul a cărei împărțire se cere a fost dat mamei sale Ruxandra în plină proprietate și că parte din acel lot a fost schimbat cu un alt pământ al său, iar parte a fost vândut soțului său;

Că, tribunalul a respins acest mijloc de apărare hotărând că lotul a fost atribuit Ruxandrei numai în uzufruct, ca văduvă săracă, astfel că actele de schimb și de vânzare consimțite de dânsa asupra acelui teren nu sunt valabile; că, deși prin sentința No. 592/902 se atribuie Ruxandrei acel lot în plină proprietate, însă prin cartea de judecată No. 54/99, care a fost apelată, și asupra căreia s'a pronunțat sentința de mai sus, i se atribuie lotul numai în uzufruct și această calitate de uzufructuară a Ruxandrei nu a fost schimbată în apel, unde nu s'a făcut nici o discuțiune în această privință;

Că, prin urmare, adaogă tribunalul, este o simplă eroare de redacție a sentinței, când i se atribuie Ruxandrei lotul ca proprietară în loc de uzufructuară, eroare ce se poate îndrepta în baza unei simple cereri, conform art. 292 pr. civ.;

Considerând că, întrucât prin sentința No. 592/102 i se atribuie văduvei Nastasia lotul No. 1 ca proprietară și

întrucât acea sentință a rămas definitivă, calitatea de proprietară a văduvei asupra acelui lot, chiar dacă n'a făcut obiectul unor discuțiuni speciale cu ocazia pronunțării acelei sentințe, nu mai putea fi contestată cu ocazia unei noi acțiuni, căci asupra acestui punct există autoritate de lucru judecat;

Că, acea calitate nu poate fi schimbată, în urma unei noi acțiuni, mai ales din punctul de vedere al salvărdării intereselor celor d'al treilea, cari de bună credință și bazați pe sentința definitivă No. 592/902 au contractat cu Ruxandra ca proprietară și cari acum își văd drepturile lor reziliate, cum a hotărât tribunalul pe motiv că Ruxandra nu a fost proprietară, ci uzufructuară;

Că, autoritatea lucrului judecat de care trebuie să se bucure hotărârile rămase definitive, chiar greșite de ar fi, și respectarea drepturilor dobândite de cei de al treilea, pe baza acelor hotărâri, sunt motive puternice pe care tribunalul nu putea să le nesocotească și să hotărască că văduva Ruxandra a fost numai uzufructuara, iar nu proprietara lotului în chestiune;

Că, judecând astfel, tribunalul a comis un exces de putere iar sentința sa urmează să fie casată pentru primul motiv de casare invocat fără să mai fie necesar a se examina și celelalte motive de casare;

Pentru aceste motive Curtea casează etc.

TRIBUNALUL ILFOV SECȚIA II C. C.

Audiența dela 18 Ianuarie 1916

Președenția d-lui G. R. PHEREKYDE, - președinte

Sentința civilă No. 52

Elena și Paul G. Popovici cu Petre Iacobescu și alții

Daune. - Fapt ilicit - Iresponsabil. - Dacă un iresponsabil poate fi condamnat la reparațiunea daunelor cauzate? (Art. 998 urm. c. civil)

Fundamentul juridic al reparațiunii se găsește în faptul ilicit, producător de daune, răspunzând patrimonial de orice leziune adusă altuia indiferent de gradul de răspundere al agentului, urmând numai a aprecia după circumstanțe, quantumul daunelor ce se pot acorda.

Prin urmare, chiar un iresponsabil poate fi condamnat la reparațiunea daunelor cauzate din fapta sa.

S'a prezentat reclamații Elena și Paul G. Popovici asistați de d-nii avocați Mihail Cristea și I. Netter cum și pă-ții Petre Iacobescu, Maria Scărlătescu și Zoe Eranoș asistați de d-nu adv. Cesar Partenie;

Tribunalul,

Având în vedere cererea înreg. la No. 936/916, prin care D-na Elena Popovici și Paul Popovici tind la condamnarea sumei de 100000 lei pe d-lor Maria Scărlătescu, Zoe Eranoș și Petre Iacobescu, ca moștenitori ai lui Garabet Navasar zis și Navastan, care a asasinat pe Simion Popovici, fiul și fratele reclamanților, în ziua de 25 Iulie 1915;

Având în vedere concluziunile orale și scrise ale părților, precum și actele dela dosar;

Având în vedere că faptele sunt următoarele:

În dimineața zilei de Iulie a c. Simion Popovici, avocat se duce la clientul său Garabet Navasar, care era săpărat pentru faptul că avocatul adăogase litera t în niște acte ce l priveau; că, după un schimb de câteva cuvinte, Garabet scoate un revolver din sertar și trage două focuri în Simion Popovici; că acesta ese din casă, este apostrofat de d-na Aurelia Bălănescu căreia nu-i poate explica atentatul, se duce până la casa lui alături, și moare în aceiași zi; că, imediat după atentat, Garabet Navasar se sinucide și moare și dânsul;

Având în vedere că Tribunalul își face pe deplin convingerea despre calitatea reclamanților, coroborând, actele de stare civilă, răspunsurile date de pârâți la interogator, și jurnalul de trimitere în posesiune;

Având în vedere, că, pârâții se opun la atribuire de daune, prin faptul că Garabet Navasar ar fi fost iresponsabil, fiind un maniac atins de mania persecuțiunii;

Considerând că dacă din scrisorile găsite la defunctul Garabet Navasar reese dovada unei mentalități oarecum turburi, faptul său denotă o logică și o prevedere cari par să excludă iresponsabilitatea desăvârșită;

Că, intradevăr, atentatorul sinucigaș are prevederea, în zina atentatului, de a-și întocmi testamentul care n'a fost atacat pentru lipsă de rațiune, iar faptul însuș de sinucidere, denotă nu numai noțiunea de legătură logică cu atentatul, dar și sentimentul de răspundere și de reprobatiune;

Că, însă, dacă responsabilitatea nu este bine stabilită din elementele insuficiente ale speței, se pune chestiunea reparațiunii daunelor cauzate chiar de un iresponsabil;

Considerând că dacă un iresponsabil n'ar fi urmărit cel puțin în averea sa pentru faptele sale dăunătoare, s'ar consacra acest principiu că există un drept lezată, prin faptul omului fără reparațiune posibilă;

Că, nu ar fi nici echitabil nici juridic, ca atunci când legea sancționează prin despăgubire fapte străine de voința noastră, cum se întâmplă în materie de quasi-contract, aceiași lege să rămână indiferentă atunci când repercursiunea faptului se referă nu asupra patrimoniului altuia ci chiar asupra persoanei sale;

Că, fundamentul juridic al reparațiunii se găsește în faptul ilicit, producător de daune, indiferent de gradul de răspundere al agentului, urmând numai a se aprecia, după circumstanțe, quantumul daunelor ce se pot acorda;

Considerând în speță că muma și fratele cer despăgubiri atât morale cât și materiale pentru omorârea rudei lor celei mai apropiate;

Că, prejudiciul material este incontestabil, iar prejudiciul moral, care nu comportă reparațiune adăugată, este sancționat printr'o desdăunare bănească, ce are caracterul unei reparațiuni morale;

Că, apreciind asupra tuturor elementelor speței, tribunalul găsește că suma de 3000 lei reprezintă o justă despăgubire pentru prejudiciul suferit de reclamanți;

Având în vedere că pârâții au cerut a nu fi condamnați decât în calitate de moștenitori sub beneficiu de inventar;

Că, astăzi nefiind discuțiune între creditori, iar suma acordată de tribunal fiind minimă față de emolumentul succesiunii declarate de pârâți, această chestiune rămâne fără interes a fi cercetată;

Pentru aceste motive, tribunalul admite, etc.

(ss) Gr. Fherekyde; Em. Văcăreanu.

(s) Grefier, I. Cristescu

TRIBUNALUL TELEORMAN S. I

Audiența dela 9 Decembrie 1915

Președinția d-lui TR ALEXANDRESCU Prim președinte

Sucesiune. — Partaj făcut de ascendente. — Masa succesorală — Descendente lezate. — Rezervă. — Raport. — Vătmarea legitimei. — Acțiune în reduciune. — Acțiune în nulitate. — (Art. 798 și 978 c. civil);

Donațiuni deghizate. — Validitatea lor fără îndeplinirea formelor solemne.

1. Acțiunea rezervată descendentului lezată prin actul de partaj făcut de ascendente, menționată în dispozițiunile art. 798 c. civil, nu poate avea caracterul unei acțiuni în nulitate a partajului, ca scop de a se

readuce în masa succesorală întreaga avere împărțită de ascendente, ci este o acțiune în reduciune prin care descendentele a cărui rezervă a fost atinsă are drept să ceară numai complinirea rezervei.

2. Scopul final al acestei acțiuni în reduciune este ca excedentul cotități disponibile să serve numai a complecta rezerva aceloră, a căror loturi nu o conțin proporțional leziunii suferită de fiecare.

3. În cazul când pe lângă partajul făcut de ascendente rezerva s'ar găsi atinsă și prin o liberalitate anterioară făcută fără dispensă de raport, liberalitatea nu trebuie a fi atacată prin acțiunea în reduciune prevăzută de art. 978 c. civ., care nu distinge între cazul când vătmarea legitimei provine din actul de împărțea sau din alte acte de dispoziție, ci va reîntra d'a dr ptul în masa succesorală, socotindu-se ca avere neîmpărțită și va servi acțiunii de complinire a rezervei numai la calculul rezervei.

Atât doctrina cât și jurisprudența admit în mod unanim validitatea donațiunilor deghizate sau ascunse sub forma unui contract cu titlu oneros deși nu s'a îndeplinit solemnitatea impusă contractului de donațiune.

Tribunalul,

Asupra acțiunii de eșire din indiviziune introdusă de Ioana I. D. Tița, cu autorizația soțului ei I. D. Tița, prin petițiunea înreg la No 8504/313 înaintea tribunalului Teleorman, contra Mariei Marin P. Drugă și Stanca Vasile F. Nătarău, în calitate de tutoare a minorilor Maria, Gherghina, Marin și Năstase;

Având în vedere concuziunile de fond și preparatoriile cerute de părți în ziua de 8 Decembrie 1915, consemnate în jurnalul tribunalului No. 10108 din aceeași zi;

Având în vedere că din toate actele din dosar se constată în fapt următoarele: De pe urma lui Florea F. Nătarău, decedat la 6 Octombrie 1906, rămân ca moștenitorii copii săi: Maria Marin P. Drugă, reclamanta Ioana I. D. Tița și Vasile F. Nătarău, decedat și el și reprezentat prin fii săi: Maria, Gherghina, Marin și Năstase;

La 11 Martie 1913, se introduce de Ioana I. D. Tița acțiunea de față contra celorlalți succesori ai lui Florea F. Nătarău, cerându-se a se face partajul averei rămasă și arătând că masa succesorală se compune din 15 hectare aproximativ, trei locuri de casă și mai multă avere mobilă, evaluată întreaga avere la suma de 15000 lei. În cursul judecării procesului, tutoarea Stanca Vasile F. Nătarău, în numele minorilor rămași pe urma lui Vasile F. Nătarău, opune în apărare: a) un act de vânzare, prin care decedatul Florea Florea Nătarău vindea la 1 Martie 1906 cu prețul de 1600 lei lui Gh. Domete G. Ionescu opt pogoane pământ; b) un act de vânzare prin care Gh. Domete G. Ionescu vindea la 10 Septembrie 1907 același pământ cu prețul de 1920 lei lui Vasile Florea Nătarău, astăzi decedat și reprezentat prin fii săi, pârâții în proces; c) un act de împărțea de ascendent făcut de decedatul Florea F. Nătarău la 11 Martie 1906 între toți copiii săi, partaj având de obiect întreaga sa avere mai puțin cele opt pogoane care în urma celor două vânzări succesive intrase în patrimoniul decedatului Vasile F. Nătarău; d) un act de tranzacție încheiat la 24 Octombrie 1907 între Vasile Florea Nătarău și Marina Marin P. Drugă, și prin care Marin P. Drugă recunoaște de bun partajul făcut de ascendentele Florea F. Nătarău;

Având în vedere că pârâta Stanca Vasile F. Nătarău

cere în principal respingerea acțiunii de eșire din indiviziune, ca fiind lipsită de obiect, întrucât întreaga avere rămasă de pe urma lui Florea F. Nătărău se găsește parte înstrăinată cu actele de vânzare produse în cauză, iar parte deja împărțită, după cum se constată din actul de partaj încheiat la 11 Martie 1909;

Având în vedere că reclamanta Ioana I. D. Tița în combaterea actelor propuse, invoacă, în primul rând, dispozițiunile art. 798 C. civ. care declară nul un partaj făcut de ascendenți când nu s'au observat cele stipulate în art. 841 C. civ., cu privire la partea legitimei cuvenită descendenților și, apoi, în ce privește actele de vânzare, susține că ele cuprind o donațiune deghizată sub forma unui contract de vindere cumpărare;

Având în vedere și preparatoriile cerute de părți și anume: proba cu martori cerută de reclamantă, spre a dovedi donațiunea deghizată din actele de vânzare și chemarea personală la interogator a reclamantei, — cerere făcută de părăta Stanca Vasile F. Nătărău — spre a se dovedi confirmarea actului de partaj făcut de ascendenții Florea F. Nătărău prin posesiunea exercitată neîntrerupt de reclamantă asupra lotului de pământ ce i-a fost atribuit prin actul de partaj menționat;

Având în vedere că nu s'a contestat valabilitatea actului de partaj făcut de ascendenții Florea F. Nătărău, în ce privește formele de solemnitate ce trebuiau să-l înconjoare și că, înainte de a se examina dacă liberalitățile ce cuprinde vătămă sau nu partea legitimă a reclamantei, se impune a se determina caracterul acțiunii conferită de art. 798 C. civ., spre a se vedea dacă realizarea drepturilor vătămate prin partajul ascendentului se poate obține prin mijlocul acțiunii de eșire din indiviziune;

Având în vedere că acțiunea rezervată descendentului lezat prin actul de partaj făcut de ascendenți cuprinsă în dispozițiunile art. 798 C. civ., nu poate avea caracterul unei acțiuni în nulitate a partajului cu scop de a se readuce în masa succesorală întreaga avere împărțită de ascendenți, ci este o acțiune în reducere, prin care descendențele, a cărui rezervă a fost atinsă are drept să ceară numai complinirea rezervei sale, și aceasta din cauza scopului avut în vedere de legiuitor și care n'a putut fi altul decât acel de a se păstra principiul de egalitate al drepturilor copiilor și de a se da posibilitate descendentului lezat prin liberalitățile făcute de ascendenți în favoarea copartanjanților sau altor persoane, de a-și complini prin reducere dreptul ce i se cuvine dela lege;

Că caracterul de acțiune în reducere a acțiunii rezervată ascendentului prin art. 798 C. civ. se impune cu deosebire în legislațiunea noastră, care, spre deosebire de legislația franceză, de unde s'a împrumutat această dispozițiune, nu prevede și cazul de atacare în nulitate a partajului făcut de ascendenți pentru leziune — acțiune care în art. 1479 corespunzător din codul francez, e alăturată acțiunii de atacare a partajului când descendentul s'ar găsi vătămat în partea sa legitimă, și din care cauză a putut să producă în doctrina franceză și părerea că ambele acțiuni ar avea de scop nulitatea partajului;

Că, deci, fiind vorba de o acțiune în reducere, cu acest caracter special de complinire a rezervei atinse, ea nu poate fi introdusă decât de acel lezat prin împărțea ascendentului sau prin alte liberalități făcute de ascendent, nu poate fi introdusă decât în contra descendentului avantajat peste partea disponibilă, și ca scop final nu va face ca excedentul cotității disponibile să reintre în masa succesorală spre a fi divizată apoi egal între comostenitori, — ci va servi numai să compliceze rezerva acelor a căror loturi nu o conțin, după gradul leziunii suferite de fiecare;

Că, în așa condițiuni și față de actul de împărțea opus, acțiunea reclamantei pentru eșire din indiviziune a averii cuprinsă în actul de partaj a ascendentului

ē inadmisibilă, rămânându-i rezervată calea acțiunii în reducere, care urmează a se introduce numai contra descendentului avantajat și fără a se mai pune în cauză toți comostenitorii;

Considerând însă că reclamanta, pe lângă averea cuprinsă în actul de împărțea al ascendentului cere a se divide și cele 8 pogoane prevăzute în actele de vânzare din 1 Martie 1906 și 10 Septembrie 1907, pe motiv că vânzarea ar conține o donațiune făcută de Florea F. Nătărău, în favoarea lui Vasile F. Nătărău, unul din părâți;

Considerând că, în doctrină și jurisprudență, se admite unanim valabilitatea donațiunilor deghizate sub forma contractelor de vânzare-cumpărare, deși nu s'ar găsi îndeplinită solemnitatea impusă contractului de donațiune;

Că, dacă donațiunea deghizată s'ar dovedi, atunci averea ascendentului din actul de vânzare, nefiind cuprinsă în actul de împărțea, se va socoti ca succesiune neîmpărțită și, în consecință, acțiunea de eșire din indiviziune cu privire la această masă succesorală ar fi admisibilă;

Că, nu s'ar putea susține că și această liberalitate trebuie atacată tot prin acțiunea în reducere pe baza art. 978, care nu distinge între cazul când vătămarea legitimei provine din chiar actul de împărțea sau din alte acte de dispozițiune, întrucât fiind vorba de o liberalitate fără dispensă de raport, ea va reintra în masa succesorală — socotindu-se ca avere neîmpărțită — și va servi acțiunii de complinire a rezervei prevăzută de art. 798 C. civil. numai la calculul rezervei, care, conform art. 849, trebuie să rezulte pe lângă averea în ființă la moartea ascendentului și din liberalitățile făcute de el în viață; așa că pentru a se ști măsura vătămării aduse părți legitime, se va reuni în prealabil partea egală de comostenitor din liberalitatea dispensată de raport, cu partea atribuită în partajul ascendentului, și în urmă, se va compara rezultatul cu acela ce legiuitorul i-a fixat ca porțiune de rezervă prin art. 841 C. civil;

Că, nu tot astfel ar fi când ne-am afla în fața unei liberalități cu dispensă de raport și când complinirea rezervei s'ar face prin menținerea partajului și reducerea liberalității la cotitatea disponibilă, rămânând ca partea redusă să fie atribuită descendentului lezat în partea sa legitimă proporțional gradului de leziune suferit;

Că, așa dar, preparatorul cerut de reclamantă în calitate de erede rezervatar de a i se admite martori cu cari să dovedească donațiunea deghizată făcută în favoarea lui Vasile F. Nătărău prin actele de vânzare menționate, tinzând la formarea unei mase succesorală independentă din averea prevăzută în partajul ascendentului, ce urmează a fi împărțită, e admisibilă și tribunalul o admite;

Că, în ce privește preparatorul cerut de părăta Stanca Vasile Nătărău, în calitate de tutoare a descendenților lui Vasile Nătărău, de a se admite chemarea la interogator a reclamantei spre a dovedi confirmarea partajului făcut de ascendenți prin posesiunea ce a exercitat asupra porțiunii atribuite, tribunalul o respinge atât pentru considerațiunea că acțiunea prevăzută de art. 798, nefiind o acțiune în nulitate, nu se poate ratifica, cât și mai ales pe considerațiunea că este inutil de a se dovedi temeinicia obiecțiunilor ridicate cu privire la formarea masei succesorală, când însăși cererea de împărțea asupra acestei mase e inadmisibilă;

Tribunalul rezervă reclamantei — după administrarea probei testimoniale admise — dreptul de a face dovada atingerii rezervei prin această liberalitate;

Pentru aceste motive, tribunalul respinge, etc.

(ss) Traian Alexandrescu, D. Hozoc.

OBSERVAȚIE.— Orice împărțeală a ascendenților, fie făcută prin donațiune, fie prin testament, poate fi atacată de descendentul a cărui rezervă a fost atinsă, fie prin actul de împărțeală, fie prin alte acte anterioare sau posterioare împărțelei, puțin importă persoana în favoarea căreia ascendentul ar fi dispus de această rezervă.

Se naște însă întrebarea: care este natura acestei acțiuni? În Franța chestiunea este controversată, și controversa provine din împrejurarea că textul corespunzător francez (art. 1679) prevede două acțiuni, și anume: acțiunea prin care se atacă împărțeala pentru leziune de peste o pătrime, și aceea prin care se atacă împărțeală pentru atingerea rezervei; așa că unii consideră această acțiune ca o acțiune în anulare, iar alții ca o acțiune în reducere. La noi însă, unde art. 798 nu vorbește de leziune, ci numai de atingerea rezervei, nu mai începe îndoielă că este vorba, în specie, de o acțiune în reducere (art. 847). În acest sens se pronunță doctrina chiar în Franța¹⁾.

Din împrejurarea că este vorba, în specie, de o adevărată acțiune în reducere, rezultă următoarele consecințe importante:

1. Împărțeala rămâne în picioare și descendentul, a cărui rezervă a fost atinsă, n'are drept decât la complinirea rezervei sale²⁾;

2. Această acțiune, neavând de scop anularea împărțelei, va fi îndreptată numai contra descendentului avantajat peste partea disponibilă, fără a se mai pune pe ceilalți descendenți în cauză;

3. Ea nu poate da loc la aplicarea art. 792 C. civil, după care acela contra căruia se exercită o cerere în anulare sau în resciziune, poate opri desființarea împărțelei, dând reclamantului suplimentul din partea sa de succesiune sau în natură.

4. Acțiunea în reducere se prescrie prin 30 de ani, conform dreptului comun (art. 1890), dela moartea testatorului său dăruitorului, iar nu prin 10 ani, art. 1900 din codul civil nefiind aplicabil în specie, întrucât nu este vorba de anularea unei convenții³⁾.

¹⁾ Vezi Planiol, III, 3393 și mulți alți autori citați în tom. III, partea II, al Coment. noastre, pag. 890, nota 1 (ed. a 2-a).

²⁾ Aubry et Rau, VIII, § 734, p. 49 (ed. a 4-a); Zachariae, *Handbuch des fr. Civilrechts*, IV, § 744, p. 516, 517 (ed. Crome); C. Poitiers, D. P. 1905, 2. 169; Sirey, 1905, 2. 217. etc. Vezi tomul nostru menționat în nota precedentă, p. 890, nota 2.

³⁾ Vezi tom. III, partea II mai sus menționat, pag. 890, 891. În Franța există discuții asupra tuturor acestor chestiuni, pentru că, după cum am arătat mai sus, unii consideră pe nedrept acțiunea ce rezultă din art. 798 C. civil, ca o acțiune în anulare, iar nu ca o acțiune în reducere, după cum o consideră, cu drept cuvânt, legiuitorul nostru.

Prin urmare, sentința trib. Teleorman este juridică. El nu face de altfel, decât să reproducă argumentele noastre, pe care le-am expus mai sus, împrumutându-le dela lucrarea noastră, pe care se vede că a consultat-o, ferindu-se de a o menționa. Este foarte ușor să fii savant cu munca altuia.

Tribunalul este însă greșit când afirmă, prin unul din considerentele sale, că doctrina și jurisprudența admit în mod unanim validitatea donațiilor deghizate sau ascunse sub forma unui contract cu titlul oneros, căci cea mai mare parte a doctrinei se pronunță în sens contrar, și chiar unele hotărâri judecătorești, asupra cărora tribunalul trece repede cu buretele (*schwamdrüber*), refuză, cu drept cuvânt, de a se supune unei teorii, care permite de a se călca legea și de a se înlătura prescripțiile ei printr'o minciună. De astădată se vede că tribunalul n'a mai consultat lucrarea noastră, căci dacă ar fi consultat-o, ar fi văzut multe autorități, care nu admit validitatea donațiilor deghizate⁴⁾ și nu s'ar fi expus a spune o inexactitate.

Este de regretat, în adevăr, ca jurisprudența să fi ajuns, atât la noi cât și în Franța, a se substitui legii, căci aceasta nu este misiunea ei. Tribunalele și mai ales Curtea de casație, după cum am spus-o de nenumărate ori, trebuie să tindă, în adevăr, a stabili o uniformitate de jurisprudență; scopul acestei jurisprudențe nu este însă de a îndrepta legea, ci de a o menține și de a face ca ea să fie de toți respectată.

Iași

D. ALEXANDRESCO

TRIBUNALUL JUDEȚULUI DOROHOI

Audiența dela 17 Iunie 1915

Președenția d-lui D. DANCU, Președinte

Jurnalul No. 5381

Iosef Rosentzweig cu A. Molover și M. Oieru

Sechestra. Inființarea lui. — Formele cu care se pune în materie comercială.

In materie comercială sechestra se pune conform art. 907 și 908 c. com., nu conform procedurii civile.

Tribunalul,

Având în vedere discuțiunile părților urmate în ședințele dela 15 și 16 Iunie curent și concluziunile puse; Văzând că, din examinarea actelor dela dosar și acelea din dosarul acțiunii de fond No 1567/915, se constată că afacerea dintre contestatorul Iosef Rosentzweig și intimații Avram Molover și Moise Oieru este de natură comercială;

⁴⁾ Vezi tom. IV, partea 1-a, al Coment. noastre de drept civil, p. 301, nota 3 (ed. a 2-a).

Având în vedere că, în urma cererii intimațiilor, tribunalul prin jurnalul No 4052/915 a admis un sechestrul asigurător pe averea mobilă a contestatorului Iosef Rosenzweig în baza art 613 pr. civ. ;

Considerând că, în afaceri de natură comercială, potrivit art. 907 și 908 c. com. sechestrul nu se poate înființa decât numai cu dare de cauciune ;

Având în vedere că, litigiul dintre părți, după reclamațiunea introductivă a acțiunii de fond este de o valoare de 10000 lei ;

Că, conform art. 613 pr. civ., cauciunea ce creditorii trebuie să depună la înființarea unui sechestrul asigurător este de a treia parte din valoarea reclamată ;

Că, tribunalul, fără a se pronunța asupra fondului contestației făcute de Iosef Rosenzweig urmează ca pentru menținerea sechestrului asigurător cerut de reclamantul Avram Molover și Moise Oieru să oblige pe acești creditori a depune o cauciune conform art. 907 și 908 c. com., în sumă de 3500 lei, a treia parte din valoarea reclamată și a le acorda un termen până la 20 Iunie a. c. pentru a se conforma acestei dispozițiuni.

Pentru aceste motive, Tribunalul, admite etc.

(ss) D. Dancu, M. Balassan.

Judecătoria Ocolului Cavarna-Caliacra

Audiența dela 6 Aprilie 1915

Cartea de judecată civilă No. 150

Dacă locurile plantate cu viță de vie pot face obiectul unui contract de învoială agricolă ? — (Art. 1 și 52 din legea învoelilor agricole).

Contractul de învoială agricolă, autentificat de Primar, conform legii învoelilor agricole, având ca obiect un loc de vie, plantat cu viță de vie și destinat pentru această cultură, este nul ca învoială agricolă, rămânând sub regimul codului civil, ca contract de arendare, independent de validitatea instrumentului probatoriu, din punct de vedere al Legii autentificării actelor, sau de sancțiunea Legii timbrului.

Judecata,

Asupra acțiunii de față, prin care Inspectoratul agricol de Caliacra, cere să se declare nulă ca învoială agricolă. învoiala intervenită între Ministerul domeniilor, ca proprietar al moșiei Ialăiuciorman, pendinte de comuna Șabla, pe de o parte și Nicola Petrof, din acelaș sat și comună, de altă parte, relativ la un teren de vie, situat în satul Ialăiuciorman, în suprafață de 2500 metrii pătrați, cu arendă anuală de 70 lei pe hectar, învoială constatată prin actul de învoială agricolă, autentificat la No. 173/915 de Primăria comunei Șabla, depus în copie la dosar ;

Văzând că, atât din contextul actului de învoială depus în copie la dosar, cât și din susținerile părților reese că obiectul acestei învoeli este arendarea în bani, a unui teren de vie, destinat pentru cultura viței de vie ;

Considerând că legea învoelilor agricole, ca orice lege excepțională, nu se poate întinde pe cale de interpretare ;

Că din articolul 1 al ei reese că, sub regimul acestei legi, cad toate contractele de arendare de terenuri pentru arături, fânețe și imașuri, când e vorba de suprafețe mai mici de 20 hectare ;

Că, așa fiind, contractele de arendare de terenuri de vii, nu intră în raza de sancțiune a acestei legi. Că deci învoiala, ce face obiectul procesului, rămâne sub regimul codului civil, care lasă la arbitru părților contractante, fixarea quantumului arenzii și multe alte condițiuni ;

Văzând că instrumentul probatoriu al acestei convențiuni, contractul scris, deși cade sub regimul codului civil, a fost făcut în forma contractelor de învoeli agricole și autentificat de autoritatea destinată de Legea învoelilor agricole ;

Considerând că, această învoială, poate valabilă din punct de vedere al dreptului comun, cu corectivul respectării legii timbrului și legii pentru autentificarea actelor, rămâne nulă de drept, față cu dispozițiile art. 52 din legea învoelilor agricole ;

Că, așa fiind, cererea inspectoratului agricol este admisibilă, iar învoiala zisă, urmează să se declare nulă, ca învoiala agricolă, fără să se atingă chestiunea validității ei, din punct de vedere al dreptului comun.

Pentru aceste motive, Judecata admite, etc.

Judecător (s) Ion Efimopol

Curtea de apel din Caen

(11 Ianuarie 1914)

Contract de locațiune. — Viciu ascuns. — Existența de ploșnițe în imobilul închiriat. — Rezilierea contractului. — Art. 1721 C. civil fr. (art. 1422 C. civil rom.).

Existența de ploșnițe sau alte insecte în imobilul închiriat, constituie un viciu ascuns, care autoriză pe locatar a cere nu numai daune, dar și rezilierea contractului, afară de cazul când acesta ar fi fost prevenit de existența insectelor menționate și ar fi contractat în cunoștință de cauză.

OBSERVAȚIE. — Doctrina și jurisprudența sunt constante asupra acestui punct. Este, în adevăr, de principiu că locatarul trebuie să fie garantat de locator nu numai atunci când este lipsit de uzul total al lucrului închiriat, dar și atunci când întrebuițarea acestui lucru îi aduce o incomoditate gravă, după aprecierea judecătorilor. Vezi, în privința existenței ploșnițelor în imobilul închiriat, o altă decizie mai veche tot a Curței din Caen, Sirey, 86. 2. 31 ; Tribun. Courtray (Belgia), *Curierul Judiciar* din 1907, No. 11, pag. 88 (cu observ. Directorului nostru), precum și multe alte decizii române și străine, citate de d-l profesor D. Alexandresco, în tom. IX al Coment. sale de drept civil, pag. 98, nota 2, la care trebuie să adăogăm o sentință recentă, foarte bine motivată, a Trib. Constanța, *Dreptul* din 1913, No. 63, pag. 502 urm. (cu nota confratelui S. Rădulescu).

(N. R.)

REZUMATELE JURISPRUDENTEI

INALTEI NOASTRE CURTI DE CASATIE

CASAŢIE S. I

Recurent C. N. Vasiliu prin d-l avocat D. Boga.
intimat M. Popescu prin d-l avocat Ionescu.

Interogator. — Propunerea lui la prima instanță. — Nevenirea părții. — Admiterea acțiunii. — Apel. — Presentarea apelantului printr'un procurator care n'are procură specială spre a răspunde la interogatoriu ce fusese propusă la prima instanță. — Respingerea apelului. — Exces de putere. Casare.

Când se admite acțiunea la prima instanță, pe baza lipsei pârâtului la interogator, hotărârea are ca temei legal numai o presumpție de recunoaștere a reclamației, dedusă din neprezentarea la interogator, presumpție care cade dela sine prin faptul că partea se prezintă în apel, în persoană sau printr'un procurator, spre a-și susține apelul. Dacă intimatul în apel, reclamantul dela prima instanță, voeste a se mai servi de proba interogatorului, urmează să-l formuleze și să-l comunice apelantului, dacă acesta nu este de față în persoană așa cum cere legea.

Așa dar, trib. comite un exces de putere, când respinge apelul numai pe motiv că apelantul nu se prezintă în persoană sau prin procurator special spre a răspunde la un interogatoriu ce fusese propus la prima instanță. (Cas. s. I, decizia No. 492 din 18 Sept. 1915, prin care s'a casat sentința Trib. Vâlcea s. I, No. 450/913).

CASAŢIE S. II

Recurenții Sanda Grigore T. Preda și Grigore T. Preda soț
prin d-l avocat Dobrescu.

Intimații Paraschiva A. Vasile văduva și Dobra Spiridon Gh.
văduva prin d-nii avocați Cristian P. Andronescu și Al.
Georgescu.

Citație. — Judecătorie de pace. — Inmânarea cităției prin portărei. — Dacă se cere asistența a doi martori, ca atunci când se dă prin administrație. — Art. 68 l. j. p. și 74 pr. civ.

1. Normele cuprinse în art. 68 din legea judecătoriilor de pace se aplică numai când procedura se îndeplinește de funcționarii administrativi, iar nu și atunci când se îndeplinește prin agenții portăreilor conform art. 74 pr. civ., în care caz nu se mai cere asistența a doi martori (ca în art. 68 l. j. p.), ci este regulat îndeplinită procedura de agentul portăreilor în prezența notarului, când e vorba de o comună rurală. (Cas. s. II, decizia civilă No. 274 din 27 Octombrie 1915, prin care s'a respins recursul făcut contra sentinței No. 1/915 a Tribunalului Prahova secția I).

Recurenții Gh. M. Eftimiu prin d-l avocat Aurel Iliescu.
Intimații I. I. Mareș prin d-l avocat Berindei, Creditul Rural
București prin d-l avocat Filiti, lipsind Banca Românească
și N. Frâncu.

Poprire. — Validare. — Terțiu. — Mijloace de apărare — Competința instanței de validare. — Art. 463 pr. civ.

2. Dacă datornicul ori terțul poprit pretind că datoria

este stinsă prin plată, instanța investită cu cererea de poprire este datoare, conform art. 463 pr. civ., să judece această obiecțiune ca orice altă contestațiune, potrivit regulilor ordinare și să rezolve cererea creditorului popritor, adică să valideze sau să invalideze poprirea, iar nu să suspende validarea ei, căci legea a voit să scurteze iar nu să prelungească în mod inutil judecățile. (Cas. II, decizia civilă No. 257 din 14 Octombrie 1915, prin care s'a casat decizia No. 137/915 a Curței de apel din București secția III, trimitându-se afacerea a fi judecată din nou de Curtea de apel din Constanța).

CASAŢIE S. III

Recurenta Soc. Dacia-România prin d-l avocat Take Ionescu
Intimata Administr. fin. a Capitalei prin d-l avocat Al. Zeuceanu

Patentă. — Societăți prin acțiuni. — Taxa de 5% asupra venitului net. — Gratificații date funcționarilor. — Dacă sunt supuse impunerii. — Art. 4 l. patentelor.

1. Art. 4 din legea patentelor nu exclude dela impozitul de 5 la sută asupra venitului net decât aceia ce se trece la fondul de amortizare și la fondul de rezervă, după ce bineînțeles s'au dedus cheltuelile utile de administrație.

În afară de aceste excepțiuni, de strictă interpretare, prevăzute de lege, orice alie sume întrebuințate pentru orice alte scopuri și luate din venitul net sunt supuse la plata taxei de 5 la sută și deci și gratificațiile acordate funcționarilor societății, care în niciun caz nu pot fi considerate ca cheltueli utile de administrație, ci ca simple liberalități, cu caracter remunerator pe cari consiliul de administrație sau direcția le ia din venitul net și le distribuie la epoca și în măsura în care crede de cuviință. (Cas. s. III, decizia fiscală 597 din 2 Noembrie 1915, prin care s'a respins recursul făcut contra deciziei No. 114/915, a Comisiei de apel din Capitală).

NOTĂ. — Jurisprudență constantă. A se vedea deciziile fiscale: Cas. III, 287 din 11 Iunie 1914; 372 din 23 Iunie 1914; 276 din 10 Iunie 1914; 491 din 5 Sept. 1914; 324 din 16 Iunie 1914; 122 din 22 Mai 1915; 377 din 21 Sept. 1915 și 562 din 28 Oct. 1915.

R. B.

Recurentă Administr. fin. Durostor prin d-l avocat M. Paraschivescu.
Intimată Soc. în comandită simplă „Cerchez & Co.», lipsă.

Patentă. — Societăți prin acțiuni. — Taxa de 5% asupra venitului net. — Venitul produs de imobilele societății. — Impunere. — Art. 4 al. 3 l. patentelor.

2. Art. 4 al. 3 din legea patentelor supune la taxa de 5 la sută orice venit net în genere al societăților prin acțiuni, fără să excludă venitul produs de imobilele ce ar avea societatea. (Cas. s. III, decizia fiscală 559 din 28 Octomb. 1915, prin care s'a casat decizia 24/915 a Comisiei de apel din jud. Durostor).